

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 08/10375

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 18 december 2008

inzake

geboren op
van Sierra Leonse nationaliteit,
verblijvende te Delft,
eiseres,
gemachtigde mr. F.J.M. Schonkeren,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. X.J. Polak.

Procesverloop

Bij besluit van 20 juli 2006, heeft verweerder de op 29 mei 2006 ingediende aanvraag van eiseres, tot het wijzigen van de aan haar verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verbonden beperking "de vervolging van mensenhandel" in "voortgezet verblijf", afgewezen.

Het hiertegen door eiseres gemaakte bezwaar is door verweerder bij besluit van 7 maart 2008 ongrondverklaard. Daarbij heeft verweerder eiseres medegedeeld dat zij de behandeling van een in te dienen beroepschrift niet in Nederland mag afwachten.

Eiseres heeft op 21 maart 2008 tegen laatstgenoemd besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 6 november 2008, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 7 maart 2008 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Eiseres is op onbekende datum Nederland binnengekomen. Zij is van 4 december 2001 tot 4 december 2002 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd

onder de beperking verband houdend met "de vervolging van mensenhandel". Deze verblijfsvergunning is laatstelijk verlengd tot 4 december 2006. Op 29 mei 2006 heeft zij onderhavige aanvraag voor voortgezet verblijf gedaan. Bij brief van 22 mei 2007 heeft de Officier van Justitie van het Arrondissementsparket Den Haag aan verweerder laten weten dat de strafzaak tegen de verdachten ter zake 'het aanzetten tot illegale prostitutie' waarvan eiseres het slachtoffer was, is geseponceerd vanwege het ontbreken van wettig en overtuigend bewijs. Daartegen is geen beklag gedaan bij het gerechtshof.

3. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "voortgezet verblijf" omdat niet is aangetoond dat eiseres niet meer in het bezit gesteld kan worden van een geldig document voor grensoverschrijding. Voor zover op grond van de door eiseres overgelegde verklaringen aangenomen zou moeten worden dat de Sierra Leone ambassade geen aanvragen voor een paspoort in ontvangst neemt en doorstuurt naar het Immigration Department in Sierra Leone, dan nog leidt dit volgens verweerder niet tot de conclusie dat eiseres niet vanwege de autoriteiten van haar land van herkomst aan een paspoort kan komen, omdat niet is gebleken dat de Sierra Leone ambassade haar omwille van haar persoon niet wil helpen. In dat geval kan eiseres bij de ambassade een laissez passer aanvragen teneinde naar Sierra Leone te reizen om in een paspoort aan te vragen.

4. Eiseres kan zich met het bestreden besluit niet verenigen. Ten eerste stelt zij zich op het standpunt dat in verband met het door verweerder opgewekte vertrouwen ten onrechte van haar verlangd wordt dat zij een geldig paspoort overlegt. Daartoe heeft zij aangevoerd dat verweerder in zijn aanbiedingsbrief van 20 juli 2006, waarbij haar verblijfsvergunning onder beperkingen verbandhoudend met "de vervolging van mensenhandel" werd verlengd, heeft verklaard dat er door de beschikkingen van 23 oktober 2003 en 25 maart 2005 (waarbij haar verblijfsvergunning is verlengd zonder dat aan eiseres het paspoortvereiste is tegen-gevoerd) sprake is van opgewekt vertrouwen, waardoor eiseres is vrijgesteld van het paspoortvereiste. Weliswaar heeft verweerder in diezelfde aanbiedingsbrief gesteld dat van eiseres bij een eventuele vervolprocedure zal worden verwacht dat zij over een paspoort beschikt, maar dat neemt volgens eiseres niet weg dat op het moment van voormelde brief de onderhavige aanvraag van 29 mei 2006 reeds was ingediend en het opgewekt vertrouwen aldus ook ziet op deze aanvraag. Ten tweede heeft eiseres zich op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte van haar verlangt dat zij een laissez passer bij de Sierra Leone ambassade aanvraagt teneinde in Sierra Leone een paspoort aan te vragen, omdat deze eis eerst in het besluit op bezwaar is gesteld, ondanks het feit dat eiseres herhaaldelijk aan verweerder heeft gevraagd wat zij nog zou kunnen doen om aan een paspoort te komen. Daarnaast stelt eiseres zich op het standpunt dat van haar in redelijkheid niet mag worden verwacht dat zij terugkeert naar Sierra Leone om aldaar een paspoort aan te vragen. Immers, zij mag niet werken, heeft slechts een bijstandsuitkering en geen financiële reserves en zal haar uitkering verliezen als zij meer dan vier weken afwezig is. Voorts lijdt eiseres aan een trauma en heeft zij een HIV-besmetting, waarvoor medische controle en medicijngebruik noodzakelijk zijn, terwijl het medische voorzieningenniveau in Sierra Leone deplorabel is. Een en ander nog afgezien van de (on)mogelijkheid terug te keren wanneer geen paspoort wordt afgegeven. Voorts heeft eiseres gesteld dat verweerder haar identiteit en nationaliteit eerder niet in twijfel heeft getrokken, gelet op de afgifte van eerdere verblijfsvergunningen. Tot slot is door verweerder niet gemotiveerd waarom niet op grond van de omstandigheden van het geval en het opgewekt vertrouwen, in afwijking van het beleid een vergunning wordt verleend.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Eiseres heeft, als slachtoffer van mensenhandel aan wie voor de duur en in het belang van het strafproces tijdelijk verblijf in Nederland was toegestaan, om voortgezet verblijf verzocht. De voorwaarden daarvoor zijn geregeld in B16/7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000). In de inleiding op hoofdstuk B16 van de Vc 2000 is vermeld dat naast de beleidsregels in B16, tenzij anders is aangegeven, ook de beleidsregels met betrekking tot de algemene voorwaarden van artikel 16 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) van toepassing zijn. In dat verband wordt verwezen naar B1/4.

7. Ingevolge B1/4.2, toont de vreemdeling, die er zich op beroept dat hij vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit kan worden gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding, dat, voor zover redelijkerwijs mogelijk, aan. Tevens verschaft hij (op andere wijze) voldoende inzicht in zijn identiteit en nationaliteit.

Het feit dat de vreemdeling vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit kan worden gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding, wordt aangetoond aan de hand van een schriftelijke verklaring van de autoriteiten van dat land, waarin gemotiveerd wordt aangegeven waarom de vreemdeling niet in het bezit wordt gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding. Indien een dergelijke verklaring niet door de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Nederland wordt afgegeven en de vreemdeling ook overigens geen genoegzaam bewijs kan leveren, dient de vreemdeling in beginsel naar zijn land van herkomst terug te reizen om daar de afgifte van een geldig document voor grensoverschrijding te bewerkstelligen. Aan het vereiste bezit van een geldig document voor grensoverschrijding wordt niet voorbijgegaan om de enkele reden dat de vreemdeling daarvoor zijn militaire dienstplicht moet vervullen in het land waarvan hij onderdaan is of de reis naar dat land bezwaarlijk vindt. Het ondergaan van een medische behandeling in Nederland is op zichzelf evenmin doorslaggevend.

8. De rechtbank acht het door verweerder ter zake gevoerde beleid niet kennelijk onredelijk, noch in strijd met wettelijke bepalingen.

9. Gelet op voornoemd beleid heeft verweerder zich, naar het oordeel van de rechtbank, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres in het bezit dient te zijn van een geldig document voor grensoverschrijding. Nu zij – ondanks dat blijkens het ambtsbericht anders mag worden verwacht – kennelijk van de Sierra Leone ambassade geen paspoort kan krijgen, heeft verweerder haar in redelijkheid tegen mogen werpen dat zij in beginsel naar Sierra Leone terug moet reizen om daar een geldig document voor grensoverschrijding te halen. Dat de reis voor eiseres in financieel opzicht bezwaarlijk is of dat zij in verband met haar HIV-besmetting regelmatig op controle moet, is geen doorslaggevend argument om van het paspoortvereiste af te zien. Ook het feit dat eiseres geen bemiddeling van de korpschef of de Dienst Terugkeer en Vertrek heeft gekregen bij het verkrijgen van een reisdocument, kan hier niet aan afdoen.

10. Ten aanzien van de stelling van eiseres dat zij vanwege opgewekt vertrouwen niet (meer) over een geldig document voor grensoverschrijding zou behoeven te beschikken, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eiseres hierin niet kan worden gevolgd. Weliswaar had eiseres op het moment dat verweerder in zijn brief van 20 juli 2006 erkende dat bij eiseres het vertrouwen was opgewekt dat zij niet (meer) aan het paspoortvereiste behoefde te voldoen, reeds de aanvraag om voortgezet verblijf ingediend, maar verweerder heeft in die

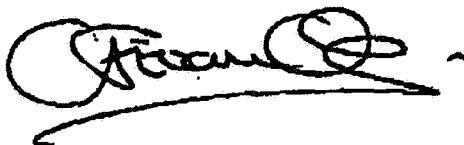
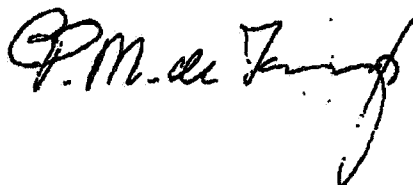
brief de ontheffing van het paspoortvereiste uitdrukkelijk beperkt tot de op dat moment in behandeling zijnde verlengingsaanvraag. Derhalve kan bij eiseres nimmer de (gerechtvaardigde) verwachting zijn gewekt dat zij ook voor de op dat moment aanhangige aanvraag voor voortgezet verblijf zou worden vrijgesteld van het paspoortvereiste. Te meer waar verweerder er in diezelfde brief eveneens nadrukkelijk op heeft gewezen dat eiseres bij een eventuele vervolgproucedure geacht wordt in het bezit te zijn van een geldig document voor grensoverschrijding. Gelet op het voorgaande kan het beroep van eisers op het gestelde in de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht van 24 juni 2006, evenmin slagen, aangezien het in deze uitspraak genoemde geval niet gelijk is te achten aan het onderhavige geval.

11. Voor wat betreft de stelling van eiseres dat zij eerder een verblijfsvergunning heeft gehad waaruit zou blijken van haar identiteit en nationaliteit, is er naar het oordeel van de rechtbank geen reden om thans, in het kader van de onderhavige aanvraag, niet van haar te verlangen dat zij, zoals in het beleid vermeld, op andere wijze voldoende inzicht verschaft omtrent haar identiteit en nationaliteit. Te meer daar eiseres de door haar gestelde identiteit en nationaliteit nimmer heeft aangetoond.
12. Voor wat betreft de stelling van eiseres, zoals geponeerd in de aanvullende gronden van beroep en ter zitting, dat van haar ten onrechte wordt verlangd dat zij terugreist naar Sierra Leone om aldaar een paspoort aan te vragen, omdat blijkens het Besluit houdende wijziging van de Vc 2000 van 8 november 2006 (WBV 2006/36A) ontheffing van het paspoortvereiste wordt verleend indien aangetoond wordt dat de vreemdeling niet in het bezit gesteld kan worden van een paspoort in verband met de weigerachtigheid van de betreffende autoriteiten, overweegt de rechtbank dat – wat daar ook van zij – het betreffende WBV ten tijde van de aanvraag, noch ten tijde van het besluit op bezwaar, van toepassing was. Blijkens het WBV 2006/36A (Strct. 17 november 2006, nr.225, p.14) had het – voor wat betreft de thans relevante onderdelen – met terugwerkende kracht slechts gelding van 14 augustus 2006 tot en met 31 december 2006. Per 1 januari 2007 is het beleid, zoals vermeld in B16/7 (voortgezet verblijf voor slachtoffer/getuige-aangever van mensenhandel), van toepassing. Blijkens de tekst van het bestreden besluit heeft verweerder daaraan ook getoetst. Omdat het gepubliceerd beleid betreft mag het bij (de gemachtigde van) eiseres bekend verondersteld worden en kan zij zich er niet met succes op beroepen dat haar eerst in het besluit op bezwaar wordt tegengeworpen dat zij naar Sierra Leone dient terug te reizen om aldaar een paspoort aan te vragen.
13. Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet heeft voldaan aan het paspoortvereiste, zodat verweerder gehouden was de gevraagde vergunning te weigeren.
14. Het beroep is derhalve ongegrond.
15. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.
16. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. C.F.E. van Olden-Smit als rechter in tegenwoordigheid van
mr. P.M. de Kruif als griffier en in het openbaar uitgesproken op 18 december 2008.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

19 DEC. 2008